

IV. ЦИТАДЕЛАТА

Алекс спря коня си на платото до Цитаделата. В ушите му още кънтяха гумите на сестра му от супринта. Надяваше се, че докато се прибере от тренировката, тя ще е поне наполовина готова, защото реално младите кагети трябваше да бъдат по-рано в залата, където щеше да се проведе церемонията по въстъпването, а тя дори не беше започнала да се облича. Скъра ѝ се, че има малко време да се оправя. Тя се нацупи и му се разкрещя, че не разбира жените и колко време им трябва да се направят хубави.

Побърза да излезе, преди тя да хвърли нещо по него. Тръгна към главния вход. Отблизо погледнат, човек не можеше да го обхване целият. Освен това, замъкът се намирал на хълм. Имаше три крепостни стени, изградени на същия принцип като зона *Мацерия*.

Най-външната стена беше в подножието на хълма и беше единственият вход към замъка. Следващите две стени бяха като пунктове за пропуск. На всяка от тях имаше бойници, пазени от патрули.

На върха се намирал самата Цитадела – масивна каменна сграда с формата на правоъгълник и четири кули, разположени в ъглите. Всяка кула всъщност беше защитно укрепление. Цитаделата беше на пет етажа. Всеки от тях отговаряше на определено ниво ловци. Първият беше за ловците ниво пет, а последният – за тези ниво едно, които бяха най-стари и силни. Залата, в която се провеждаше заседанието, се намирал на последния етаж.

Още с влизането той видя много млади кагети, готови за церемонията, и се ядоса на Кали, че пак се мотае. Намести униформата си и тръгна да изкачва стълбите.

– Алекс! – провикна се някой.

Разпозна гласа и се обърна. Към него идваха двама други ловци ниво три – близнаците Касъл. Жена и мъж на неговите години, които въобще не си приличаха. Нито по характер, нито на външен вид. Той беше нисък, набит и мускулист, с черна гарванова коса, малък остър нос и зелени очи. А тя – висока, стройна, с руса коса и кафяви очи. Имаше леко детинско лице, но определено беше красива. Характерите им отговаряха на външния вид. Джеймс Касъл беше строг

и имаше физиономия, която му придаваше изражение на вечно нацупен. Спазваше правилата докрай и се караше с всеки, който смееше да се усъмни в нещо – най-често това беше сестра му. Джулия, от друга страна, беше вечно засмяна, не млъкваше и най-много на света обичаше да гразни брат си. Двамата бяха страшна картинка и доста досадни като цяло, затова и никога не ги събираха в един екип.

Джулия се засили към Алекс и му плесна един шамар. Джеймс извъртя очи, а така изглеждаше все едно още повече се цуни.

– За какво беше това? – стъписа се Алекс.

– Защото ти е измачкана униформата!

– Нямах време да я изгладя, а ме е страх да я оставя на Кали, защото може да се наложи да ми шият нова.

Униформите се правеха по поръчка за всички ловци. Представляваха комплект от панталон, обувки, чорапи, две горни грехи и шлифер. Обувките, чорапите и панталонът бяха идентични за всички – черни. Панталоните бяха дълги. Най-долната греха беше с дълъг или с къс ръкав в зависимост от сезона, направена от специален плат, който с помощта на земна магия предпазваше вътрешните органи от атаки. Платът можеше да спре върколашки нокти и вампирски зъби без проблем. Отгоре имаше елек от кожа, върху който се изобразяваше чинът на ловеца.

Емблемата, която определяше нивото, се бродираше с червен конец от дясната страна на гърдите. Ловците пето ниво имаха само една хоризонтална линия. Емблемата на четвърто ниво беше кръст, на трето добиваше форма на звезда, която се завършваше с добавянето на последната линия при второ ниво. При първо ниво звездата се ограждаше с кръг.

– Тя готова ли е за встъпването си като ниво пет? – попита Джулия.

– Не знам, още се моташе сутринта вкъщи, а вече трябваше да е тук.

– Ммм, жена е все пак. Дай ѝ време, а и не забравяй, че тя е първият кадет, който на тези години завършва Академията, при това с едни от най-високите оценки!

– Да, така е! За това се гордея с нея.

– Извинявайте, че прекъсвам този толкова интересен разговор, но не закъсняваме ли и ние? – попита с монотонен глас Джеймс.

– О, Боже мой! – изписка Джулия. – Закъсняваме! – и припна нагоре по стълбите.

– Има още време... – подвикна след нея Алекс.

– Имаме, но сестра ми е толкова шантава, че все губи представа за реалното време – ухили се Джеймс.

Алекс рядко го беше виждал да се усмихва. Изглеждаше странно, като самодоволно куче, което си е получило кокалът. Тръпки го побиха.

– Ами освен да тръгваме и ние! – подкани Алекс.

– Хайде! – отговори Джеймс.

Двамата я последваха нагоре към заседателната зала. Изкачването не беше лесно. Все пак бяха пет етажа.

Срещата им беше във втората по големина зала. Тя беше устроена така, че да може да поеме всички ловци от ниво три нагоре. След известно време, което му се стори цяла вечност, стигнаха пред нея.

Почукаха и влязоха. Вътре беше пълно с хора. Всички бяха застанали около гигантската правоъгълна маса. Дошлите първи бяха седнали, а другите се подпираха, където намерят, или стояха прави.

За втори път влизаше тук – първият беше, когато го повишиха в трето ниво. Нищо не се беше променило отпреди година – залата още си беше огромна, с мраморен под и с флага на ловците, избродирани върху платна, спускащи се по стените. Флагът беше наполовина бял, наполовина черен правоъгълник с червен ромб в центъра, а в него бяха изобразени бели кръстосани мечове.

Джулия извика и им помахала, за да им покаже, че има място до нея. Алекс отиде, облезна се на стената и се огледа. Около масата изглежда бяха всички ловци ниво три и две. Липсваха само Седемте. За тях имаше отделна маса, разположена перпендикулярно на тази. Не бяха близо, но това беше нормално, тъй като най-близките места се заемаха от ловците ниво две, а за ниво три оставаха крайните. Скоро трябваше да започнат. Тъкмо Алекс си помисли какво да прави с оставащото време, когато настъпи рязка тишина. Вратата зад масата на Седемте се отвори и те излязоха.

